

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/453/2015
Identifikačné číslo spisu:	1112208873
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1112208873.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa V. X., bývajúceho v J., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Futej&Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Futej, proti odporkyni Slovenskej republike zastúpenej Národnou bankou Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 16 C 66/2012, o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. marca 2015 sp.zn. 4 Co 686/2014, 4 Co 717/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.
Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 3. júla 2014 č.k. 16 C 66/2012-168 návrh zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Súčasne rozhodol, že nepožiada Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľa z 10. januára 2014 na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zamietol. Po vykonanom dokazovaní a jeho vyhodnotení dospel k záveru, že neboli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti odporkyne za škodu titulom nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) uplatňovanú navrhovateľom vo výške 11 040 €. Konštatoval, že navrhovateľ v návrhu nešpecifikoval v čom konkrétne mal nesprávny úradný postup vo vzťahu k jeho osobe spočívať, pretože neuviedol, akým konaním, resp. nekonaním mala NBS porušiť svoje povinnosti, čo zanedbala, napriek tomu, že to mala povinnosť vykonať. Neuviedol, v ktorom období sa mala dopustiť vytýkanej nečinnosti, či prieskum v konaní, a to v súvislosti s jeho osobou a vznikom nemajetkovej ujmy. V doplnení návrhu z 11. apríla 2013 špecifikoval postup NBS, ktorý považoval za nesprávny úradný postup z vecného a časového hľadiska, z ktorého súd aj pri rozhodovaní vychádzal. Navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup 1/ oneskorené zistenia neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície družstva (Podielové družstvo Slovenské investície) a tým údajnej neplatnosti Prospektu investície a následné oneskorené zakázanie činnosti družstva, 2/ prijatie nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v prerokovaní nedostatkov, 3/ prijatie nedostatočných opatrení na nápravu

protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči družstvu. Pri posudzovaní existencie navrhovateľom vytýkaného nesprávneho úradného postupu zo strany NBS sa stotožnil s tvrdením odporkyne uvedeným v jej písomnom vyjadrení z 10. mája 2013. Vo vzťahu k jednotlivým nesprávnym úradným postupom uvedeným navrhovateľom podrobne konkretizoval, z akých dôvodov dospel k záveru, že NBS dohľad nad dohliadaným subjektom - družstvom - nezanedbala a nedopustila sa nesprávneho úradného postupu. Ďalej uviedol, že ďalšou podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky a príčinnej súvislosti medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Vzhľadom na špecifikované skutočnosti nemohol ani ustáliť, či vôbec a v akej výške navrhovateľovi vznikla škoda a ktoré okolnosti sú rozhodné aj pre plynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu. Preto bol v tomto smere návrh predčasný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 199/2005, Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 1404/2004 a na závery z nich vyplývajúce. Konštatoval, že navrhovateľom uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29 Cdo 4968/2009 nie je na danú vec aplikovateľné. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním považoval za dostatočné pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k meritu, preto uzavrel, že nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie nad rozsah dôkaznej aktivity účastníkov konania (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Na základe uvedených právnych záverov za stavu, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom požadovaných podmienok na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., keď nebol preukázaný nesprávny úradný postup, vznik škody, a teda ani príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a vytýkaným nesprávnym úradným postupom, návrh ako nedôvodný zamietol. Vykonať dokazovanie navrhnuté navrhovateľom nepovažoval za potrebné. Po preskúmaní návrhu navrhovateľa na začatie prejudiciálneho konania a návrhu na prerušenie konania dospel z konkrétne a podrobne uvedených dôvodov k záveru, že je neopodstatnený. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ (č.l. 195-207 spisu), ku ktorému sa písomne vyjadrila odporkyňa (č.l. 209-213 spisu). Toto vyjadrenie k odvolaniu bolo navrhovateľovi (cestou právneho zástupcu) doručené 3. októbra 2014 (č.l. 218 spisu).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. marca 2015 sp.zn. 4 Co 686/2014, 4 Co 717/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej (zamietajúcej návrh na náhradu škody) potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 29. septembra 2014 č.k. 16 C 66/2012-215, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie 20 €, potvrdil a odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska navrhovateľom uplatneného nároku a jeho výsledky aj náležite v súlade s § 132 O.s.p. vyhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). V procesnom postupe súdu prvého stupňa odvolací súd nezistil pochybenia alebo vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa, že nevykonaval riadne dokazovanie listinnými dôkazmi. V ďalšom podrobne rozviedol skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu, dôvody uplatnenej náhrady škody navrhovateľom voči odporkyni a dôvody nesplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti odporkyne za škodu titulom nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., pričom sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany NBS pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva. S ďalšími uvedenými námietkami navrhovateľa sa nestotožnil. S poukazom na uvedené a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, čo znamená, že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd dospel aj k záveru, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval

správny právny predpis a správne ho aj vyložil, súdny poplatok vyrubil aj v správnej výške. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Navrhol ho zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Navrhol tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku (§ 243 O.s.p.). Namietal, že postupom odvolacieho súdu, spočívajúcim v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu nevychádza z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, nakoľko tieto zistenia vychádzajú z neúplného dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa. V ďalšom texte dovolania podrobne zdôvodňoval nesprávnosť právneho posúdenia veci a poukázal na nesprávne vyhodnotenie navrhnutých dôkazov. Za nesprávne považoval aj rozhodnutie o súdnom poplatku.

Odporkyňa navrhla dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním vo veci samej napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním navrhovateľa nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľa proti potvrdzujúcemu výroku vo veci samej nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vády konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní veci nezistil ani dovolací súd.

Navrhovateľ namietal, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možností konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnu úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Námietka navrhovateľa o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľky nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania navrhovateľa je zrejmé jeho námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, táto námietka nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami navrhovateľa, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to citoval znenie § 219 ods. 2 O.s.p.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, konkrétne a podrobne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nesplnení predpokladov zodpovednosti odporkyne za škodu uplatňovanú navrhovateľom. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Navrhovateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú

nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov z hľadiska právneho posúdenia veci. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorú možno namietat len v procesne prípustnom dovolaní, čo nie je daný prípad.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smeruje aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o súdnom poplatku, ktorý má charakter uznesenia, jeho prípustnosť bolo treba posudzovať podľa ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle platnej právnej úpravy je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, alebo ak rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1, písm. a/ a písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie o právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/ O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďovať pod žiaden dôvod prípustnosti vyplývajúci z ustanovenia § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa (o súdnom poplatku) nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Rovnako odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení prípustnosť dovolania nevyslovil a nejde o potvrdzujúce uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, ani o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie navrhovateľa preto proti potvrdzujúcemu výroku o súdnom poplatku podľa ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

Prípustnosť dovolania navrhovateľa by prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadnu z týchto väd navrhovateľ nenamietal a jej existenciu nezistil ani dovolací súd. Jeho námietka sa týkala nesprávneho právneho posúdenia veci - poplatkovej povinnosti, t.j. povinnosti zaplatať súdneho poplatku za podané odvolanie. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci aj z hľadiska procesnej vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd poukazuje na dôvody uvedené zhora.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej

republiky dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich náhradu (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.